

*Minden bűnt a félelem szül, ezáltal van leuralva a Föld.
Nem az az „egyik legfontosabb”, még csak nem is „a legfontosabb”,
hogy megismerd az én szeretetemet, hanem az a MINDEN!*

#napijézus

Az utolsó felvonás

2017. tavasz

Enyhe szellő borzolja a sétány menti akácsort. Kellemes kora őszi estének ígérkezik a mai. Mindjárt odaérek. A külvárosi kis színház épülete szinte belevész az éjszakába. Csak a bejáratnál szűrődik ki némi fény, jelezve az érkezőknek, hogy jó helyen járnak. Sikerült elkésnem, hisz az előtérben már egy lélek sincs. Meglehetősen régimódi itt a berendezés, a falakról szintén omladozik itt-ott a múlt századi díszfestés. Szürke homály takarja be a nézőtér kopott, vörös széksorait. Hideg, dohos a levegő idebent. Mire belépek, a színpadon két sereg már egymással szemben sorakozik, csörömpölnek a kardok. Az összecsapáshoz közelít a cselekmény.

A teremben csak lézengenek az emberek. Ilyenkor csak a megátalkodott rajongók szoktak jönni. Minden tekintet a színpadra szegeződik, várakozás csillog a szemekben. Úgy tűnik, a közönséget egy cseppet sem zavarja, hogy százszor látták már a darabot. Újra és újra át akarják élni ezeket a jeleneteket. A pódium körül szinte vibrál a levegő, kiül az arcokra is a drukk. Habár kegyetlenül véres egy-egy mozzanata a darabnak, a legtöbb néző mintha mosolyogna izgatottságában. Csupán egy pillanatra szól a feszültség, hiszen mind tudják fejből a forgatókönyvet. Hányszor látták már ezt a drámát! Valamiért jó időről időre megnézni. Keresztülmenni azon a momentumon, amikor úgy tűnik, hogy nincs semmi esély a győzelemre. Nincs tét. A közönség rég tudja, hogy melyik nyer. Előre örülnek. Egyszerre végtelenül nyugodtak, hiszen nem kérdés, hogy mi fog történni, ugyanakkor rendkívül fel vannak csigázva, hogy minduntalan szemtanúi lehetnek a fordulatnak.

Megfűjják a kürtöt. Az ellenség parancsnoka támadást indít. Egyre közeledik a két hadsereg egymáshoz. Csörögnek a fegyverek. Nyikorognak a kerekek, ahogy döcögnek a hepehupás úton. Dobognak a lovak. A sejtelmes zene egyre erősödik, ami tovább mélyíti a hangulat feszültségét. Ezzel együtt a színházlá-

tothatók arcán mégsem rémület tükröződik, hanem örömteli várakozás. Ahogy fürkészem a tekinteteket, boldog izgatottság tükröződik rajtuk, egytől egyig.

Kivéve egy arcocskát ott hátul. Szegény pára szinte remeg a félelemtől. Minden egyes robajra összerezzen. A kardcsapásoknál behunyja a szemét, hogy ne is lássa. Ha nem kell néznie, hátha meg sem történik. Ezzel óvni véli magát, legalábbis a saját rettegésétől. Egészen biztos benne, hogy a legborzalmasabb dolgok zajlanak most a színpadon.

Ki lehet ez a srác? Valami elmében sérült ember ez? Civilizáción kívül nőtt fel, és soha nem látott eljátszott csatajelenetet, vagy egyáltalán színdarabot? Egyértelműen nincs fogalma arról, hogy hol van. Szemmel láthatóan reszket, ahogy az egyik sereg lépésről lépésre leszorítja a csatateréről a másikat. Amikor már csak egy tucat katona marad a talpán az emelvényen, nem bírja tovább, lélekjelenlétének utolsó morzsáját összekaparva feláll, és elkeseredetten elkezd kiabálni:

– Ne csináljátok! Halljátok! Mi lesz most mindannyiunkkal? – Értetlenül pásztázza végig a békésen szórakozó közönséget.

A rémülettől azonban többé nem jut szóhoz. Lefagy, mintha hozzábilincseltek volna székhez. Mozdulatlan.

Szinte hallani a gondolatait.

– Milyen erősek ezek a hatalmas harcosok! Majdnem megsemmisítették azt az óriási alakulatot ott magukkal szemben, pedig az ellenfél volt túlerőben! Kegyetlennek tűnnek! Hajaj, végünk van! Hogy tudja ez a sok ember körülöttem ezt nyugodtan nézni? Azzal a nagy embertömeggel hogy elbántak ott a pódiumon! Mi lesz akkor velünk?!

Egyre mélyebbre és mélyebbre húzza magát a helyén. Legszívesebben egygyé válna a székkal, vagy eltűnne a kárpit mögé, elrejtőzve a szivacsréteg és a rugók között.

– Egész biztosan végem van! Már el is intézték! Végeztek az utolsó katonával is, az ellenség egész haderejével. Most már percek kérdése, lejönnek a színpadról, és lekaszabolnak itt is mindenkit.

Félelmében már menekülni sem mer. Mindeközben elégedettségtől ragyogó szemek, széles mosolyok, összecsattanó tenyerek, elégedett sóhajok töltik meg a lelátót. Csak az ő keze remeg. Csikorgás zökkenti ki szorongásából; elhúzzák a sulykos fenyőzöld függönyt. Lassan elül az általa felkavart kisebb porfelhő is a kiürült színpad előtt.

– Nekünk annyi! Biztosan azért tűntek el onnan fentről, hogy azután még nagyobb erővel támadhassanak ránk. Mert hátulról fognak bekeríteni, nem

is előről. Átlátok én a cseleiken! Végem van! Végem van! Igen! Most már tényleg bármikor rajtam üthetnek! Óh, jaj, kész, ez az utolsó pillanat!

Közben sorra állnak fel mellőle az emberek. Nyikorognak a széktámlák, kopognak a magassarkúk, suhognak a kabátok. A cseverészések monoton zshivaja lassan elhalkul a folyosókon is a percek múlásával. Ott marad egyedül.

– Mindenki elmenekült. Nem elég, hogy nincsenek fegyvereim, még a többi ember is cserben hagy. Teljesen védtelen vagyok. Így aztán kétségkívül meghalok...

Lekapcsolják a lámpákat. Néma lepel terül a teremre, ahogy egyesével hunynak ki az égők, kísérteties árnyat hagyva maguk után. A sötétségbe boruló auditorium még félelmetesebb látványt nyújt. A fiú szinte becsúszik a szék alá. Kintről aligha szűrődik be valami fény, csak az utcán elsuhanó kocsik reflektora világítja meg olykor az ülések kígyózó sorait. Valóban egy félelmetes hadsereg közeledtét mutatják. A felvillanó városi neonreklámtól a széksorok mintha menetelni látszanának. Hihetetlenül fegyelmezetten, hosszú sorfalakba rendeződve hatolnak előre. A fejtámlák, mint vörös harci sisakok árasztják el a nézőteret, bekerítve védtelen áldozatukat. Most már nincs kiút számára.

– Ezeknek mind saját számuk is van. Oda van vésve az oldalukra. Még szerencse, hogy le tudtam olvasni az előbb. Micsoda modern alakulat ez. Ezek aztán nem játszanak.

Kénytelen belátni, nincs hová bújni. Hősi halált kell halnia az elképesztő túlerővel szemben!

A karfák fémlemezén vészjóslóan csillan a túloldalról egy led izzó vörös fénye. Már mellette és mögötte is katonák hosszú sora. Még jó, hogy néha egy-egy pillanatra láthat valamit egy elsuhanó jármű fénypásztájában. Legalább tudja, mi vár rá.

Egy magányos cipőpár dobogása szűrődik be az előtérből. Közeledés, majd távolodás hangjait veszi ki. Valaki vet egy utolsó pillantást a teremre, de szeme könnyen átsiklik a székében megbújó fiúcskán.

– Mindez csak trükk. Már bekerítettek. Nincs menekvés.

A következő kamion robajánál felsejlik előtte egy tagbaszakadt alak a félhomályban. Egy rá leselkedő hatalmas óriás, oldalán valami fémesen csillog. Mostanra kétségkívül felé elemeli a fegyvert. Oda sem mer nézni. Erőt vesz magán, összeszorítja fogait, de mégis elhagyja torkát egy sikoly.

– Ne!

Hirtelen csattanás visszhangzik a páholyból. Az összekuporodott fiúcska tagjai elernyednek.

Lépteket hallani.

A portás az, aki tesz egy utolsó kört zárás előtt. Bosszankodik, hogy miért nem rögzítették időben azt az óriási festményt még legalább egy ponton. Hogy lehetnek ennyire figyelmetlenek az alkalmazottak! Hányszor nyaggatta Gézát, hogy mindig billeg, amikor elmegy előtte valaki. Balesetveszélyes! Most meg csináltathatják újra az üveget... Bár erre sincs pénze a színháznak! Hova jutott a világ! Bezzeg, amikor húsz éve jegyszédőként elkezdett itt dolgozni... Na, mindegy. Ő megmondta előre. Lám, most széthullott még a keret is – szedegeti morogva a szétszóródott szilánkokat a pamlagról.

Ő veszi észre a fiú testét, ahogy ernyedten csüng az utolsó előtti székről...

Éjjelre egy kissé lehűlt a levegő. Szorosan gombolom magamra a kis szövetkabátomat. Zápor is lehetett, mert a macskakövek nedvesen ragyognak a lámpafényben. Lassan kopácsolok végig az akácossal mellettem. Mélyet szívok ebből a friss őszi levegőből. Csodás este volt. Egészen tehetséges ez a társulat, még ha a felújításra nem is futja nekik. Szerintem legközelebb is eljövök.

Remélem, nem találkozom össze megint azzal a tébolyult sráccal, aki végignyösörögte az egész előadást. Rémesen zavaró volt.

* * *

Ha jól emlékszem, valamennyi csend követi a színházi jelenetet. Hagyod, hogy legyenek *saját* benyomásaim és felismeréseim a látottakkal kapcsolatban. Abban azért biztos vagyok, hogy neked van egy mélyebb üzeneted ebben, mint amit én felfogtam belőle. Megpróbálom kideríteni az átélés cselekménye mögött rejlő kijelentést:

– Jézus, mi volt ez a történet?

– **Ez vagy te, amikor úgy véled, elviselhetetlen helyzetben vagy** – szólalsz meg a fejemben, ahogy csukott szemmel fekszem az ágyamon. Innen néztem végig az egész történetet. Így mesélsz te: levetíted az elmémbe, mint egy filmet, miközben az testem és az elmém pihen. Engeded, hogy átéljem, ahelyett hogy körülírnád puszta szavakkal. Még nincs kedvem felkelni, hallani akarom a Te verziódat is. Valami bennem, belül rezonált erre a történetre, de tudom, hogy van ennél nagyobb mélysége is *Az utolsó felvonásnak*.

– **Megy a földi élet műsora, te pedig olykor teljes pánikban vagy, hisz egészen bevonódsz a színjátékba, a részének érzed magad. Miközben elég lenne**

csak megfigyelőnek maradnod. Az a kis halálra rémült fiúcska az enyéimet jelképezi. A színpadon folyik a dráma, és ők azt hiszik, az a valóság. Holott lehetne elégedetten ülni, átélni a jelenet izgalmát, közben élvezni, hogy ez csak egy jó alakítás, és előre örülni a felszabadult pillanatnak, amikor már láthatóvá válik a győzelem. Na, már hogyné lenne nyilvánvaló a diadal! Ugyanakkor még akkor sem lenne semmi gond, ha nem lenne látható, ugyanis ez csak egy előadás. Nincs tétje. Ez csak egy műsor: vége lesz előbb-utóbb, és behúzzák a függönyt. A kicsi fiú ezt egyértelműen nem tudta.

Ilyen a kereszténység: rémülten nézi azt a színdarabot, amit világtörténelemnek, vagy akár egyéni élettörténetnek is nevezhetnénk. Hazugságokon keresztül a nyugtalanság irányítja az én népem. Ezt választották vezérükül, ezért jutnak félelemből félelembe. Ezért nem tudják megismerni sem az erőmet, sem a szeretetemet, sem a bölcsességemet. Nem képesek abban élni, amit én akarok adni nekik. Megragadtak a régi vezérüknél, a félelemnél. Én vagyok a Szeretet. Ami nem én vagyok, az nem szeretet, tehát az félelem¹²³. A bukás után a sötétség hajtotta uralma alá a Földet¹²⁴, azaz a félelem uralkodik. Azért váltottalak meg, hogy visszakerülj az eredeti Uralom alá¹²⁵, a Szeretetet birodalmába. Az én népem pedig még mindig hamis vezetőjét követi. Ott ül a milliószor lejátszott, jól ismert dráma előadásán, és halálfélelmében elpusztul egy ideiglenes csata láttán. Szegény kicsi fiú... Azt sem tudta eldönteni, hogy melyik csapatnak szurkol, annyira meg volt rémülve. Bármelyik győzzön is, neki vége van...

Amíg a félelem irányít, addig elég alacsony lesz a perspektívád. A látótered attól függően szűkül be, hogy mennyire tartod lehetetlennek vagy pusztítóknak a kihívást, amivel szembe kerülsz. Minél jobban aggódsz, annál kevesebbet látsz, minél kevesebbet látsz, annál jobban aggódsz. Így juthatsz félelemről félelemre... ahogy a történetünk hőse járt. De hát én dicsőségről dicsőségre hívtalak el téged!¹²⁶

Minden bűnt a félelem szül, ezáltal van leuralva a Föld. Megismerni a szeretetemet – ez a kiút ebből. Nem ez az „egyik legfontosabb”, de még csak nem is „a legfontosabb”, hanem ez a MINDEN! Az egyetlen dolog,

123 János 4:18

124 Ézsaiás 60:2

125 Kolossé 1:13

126 2 Korinthus 3:18

amire szükséged van! Nem elég csak hinni és megvallani azt, hogy a Szeretet irányít! Vagy belülről kifelé teljesen átír téged a szeretetem, vagy senki – téged is beleértve –, nem rángathat ki a régi természet uralma alól. Én megmutatom neked, hogyan néz ki az, amikor valóban a békesség vezet, és mennyire lehetséges ez. Nem is tudod, hogy a félelem melyik részeit szövö át az életednek. Nem is érdekes. Úgy nem is vagy képes ettől megszabadulni, hogy ezeket kutatod, hanem csakis a Szeretet megismerése útján. Én vagyok az út.¹²⁷

Kicsit kényelmetlen ezt hallgatni, mert kihívás elé állítják az eddigi hitvilágom, de van benne valami hívogató... Egy meghívás a jövőből.

Néha kinyitom a szemem. Lassan alkonyodik. Apró szobám üvegén át figyelem a liluló eget karcoló repülőket. Maradok.

– Függelenségre hívtalak el, kicsim, ettől a hazugságrendszeredtől. Függelenségre! Az a szerkezet, szervezet, amire fel van építve a világ struktúrája, a félelmen alapul. Ezért mondtam Ádámnak, hogy „hajtsd uralmad alá a földet”¹²⁸, mert ha nem teszi, ki fog épülni a félelemnek ez a struktúrája, amiben most szenved a Föld. És sóvárogva várja az ettől független istenfiak megjelenését¹²⁹.

Az én Szellemem ezzel szemben az erő, szeretetet és józanság szelleme¹³⁰. Sokan mondják, hogy már ismerik Őt, de ugyanúgy a félelem határozza meg őket, mint azelőtt, ha nem jobban. A morzsányi újonnan szerzett tisztánlátásukat is arra használják, hogy az ellenség munkájába lássanak bele jobban, hogy ezáltal még inkább nyugtalanodjanak. Ha nem lenne félelem, összeomlana a sötétség birodalma. Ezen az egy dolgon áll az összes többi hazugsága és megtévesztése. Mindig, amikor úgy érzed, hogy nincs valami rendben, az azért van, mert valamin aggódsz. „Nincs semmi baj, csak attól tartok, hogy... Nem tudom, mi lesz, ha... Csak az a probléma, hogy még nem látom, mi lesz, ha...” Ez mind félelem! Mindössze be van szépen fogyasztathatóra, élhetőre csomagolva.

Ahogy eltökélten magyarázol, engem utánozol a mozdulataiddal. Tudod, mennyire szeretek összekészíteni dolgokat. Összemosolygunk.

127 János 14:6

128 1 Mózés 1:28

129 Róma 8:19

130 2 Timótheus 1:7

– Néhányan sipítoznak a dráma láttán, hogy „ilyen ijesztő műsort nem lehet leadni, ez kegyetlen”! De hát ez csak egy előadás! Ha megismernéd a Szeretetet, akkor a következő felvonásnál hanyatt dőlve, elégedetten várnád ki, hogyan szerez elégtételt a seregem. Szeretném, hogyha élveznéd az ütközetet. Ha nem veszed túl komolyan, akár szórakoztató is lehet! Milyen furfangos volt az egyik tábor! Úgy tűnt, hogy kevesebben vannak, azután láttad, hányan jöttek elrejtőzve utánuk! Befúrták magukat az ellentábor sorai mögé! Az ellenség azt hitte, hogy körbekerítette őket, közben pedig ők zárták körbe a támadókat. Az ellenséges kapitány meg volt győződve róla, hogy a hadtesttől elszakított alakulattal jól elbánnak, azután a maradék már nem lesz kihívás. Nem tudták, hogy amit leválasztottak, az csak egy előőrs volt, és mögöttük ezalatt már fel is állt a védelem teljes hadereje. Ekkorra már körbeérte az ellenség egész táborát, míg ők a kicsi leszakított rész megsemmisítésével foglalkoztak. Esélyük sem maradt. Micsoda látványos győzelem! A harchoz én ugyan nem ragaszkodnék, de valahogy fel kell számolni azokat a hazugságokat, amelyek az igazság ismerete ellen lettek felépítve.¹³¹

Szórakozottan összerántod a vállaidat.

– Nem zseniális? Nekem nagyon tetszik! Én találtam ki. A legjobb, amit tehetsz, ha elnyúlsz az egyik kényelmes párnázott székből, mint egy elégedett színházlátogató. Szeretném, ha élvezettel néznéd a játékot. Ha nyugtalanítanak az izgalmas részek, elolvashatod a forgatókönyvet. Én vagyok a rendező, bármikor odaadom. – Felnevetsz. – Így aztán ugyanolyan elégedettséggel és nyugalommal nézheted végig, mint akik... már több milliómodszorra látják a darabot – kacsintasz rám, kissé oldalra fordulva a hátad mögé. Lassan leesik, hogy az angyalokra utalhatsz, akik szintén időn – és nem utolsósorban – félelmen kívül szemlélik az események egymásutániságát.

– Csatlakozhatsz hozzájuk! – intesz feléjük kuncogva.

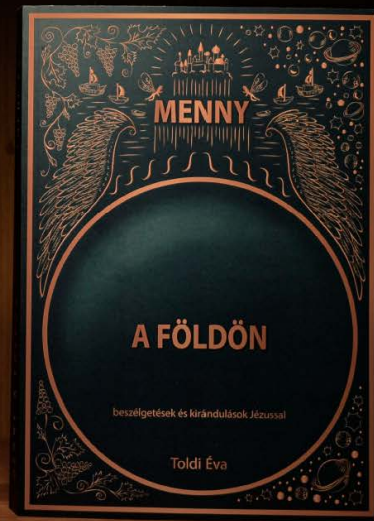
Valahol a sarokban, az ágy felett lehetnek ez alapján, bár én semmit sem látok. Na, meg persze azóta be is sötétedett teljesen. Felülök. A belváros apró, vibráló fények láncja a távolban. Azt hiszem, ideje vacsi után nézni a konyhában.

131 2 Korinthus 10:5

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGREDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér